

Marea si cubul

Azoitei Stefania

Am ascuns imensitatea mării
Într-un cub de sticlă
Poleit pe margini cu sentimente carbonizate,
Dar, din fericire sau din păcate
Ne-am închis și pe noi
În acea monstruasa calamitate.

Cuvintele erau disfuncționale,
Iar sunetele ciopârțite în adâncuri prezent uitate,
Tu gata să mori înecat de acea mare.
Eu, îndrăgostită fiind, eram de mult scufundată
În una și mai mare.

Eram doar noi doi și marea.
Însă ție îți era frică de mine
Și de ea.
În timp ce eu jonglam cu iluziile unui cub de sticlă,
Pe lateral, marea ardea.

Ardea de dorul insea,
Căci în fiecare colț de stea
Valurile și le pierdea și tot ea nemuritoare
Tăiată-n patru de oameni oarecare?
De suflete transparente la iubire
Și pierdute în goluri de simțire

Am ascuns imensitatea marii
Într-un cub de sticlă.
Ea s-a obisnuit cu idea și s-a îndrăgostit de cub.
Tu, de atunci încă mai cauți ieșirea cu privirea.
Eu sunt în față ta, așteptând.

Dacă nu v-ați dat seama,
Eu eram ieșirea.